

เทศกาลเจริญสติ
ปีใหม่ ชีวิตใหม่
“ศานติในใจ สันติในโลก”

บทสวดมนต์ภาวนาข้ามปี
พุทธศักราช 2568 - 2569

SATI FEST

31 ธันวาคม 2568 - 1 มกราคม 2569

ณ หอจดหมายเหตุพุทธทาส อินทปัญโญ

เทศกาลเจริญสติ

บทสวดมนต์ภาวนาข้ามปี พุทธศักราช ๒๕๖๘ - ๒๕๖๙

ปีใหม่ ชีวิตใหม่ “ศานติในใจ สันติในโลก”

บทสวดมนต์ส่งท้ายปีพุทธศักราช ๒๕๖๘

คำบูชาพระรัตนตรัย [หน้า 3 (๑)]

(นำ) อะระหัง (รับ) สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา,

พระผู้มีพระภาคเจ้า, เป็นพระอรหันต์, ดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์
สิ้นเชิง,

ตรัสรู้ชอบได้ โดยพระองค์เอง ;

พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ.

ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า, ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน.

(กราบ)

(นำ) สักขาโต (รับ) ภะคะวะตา ธัมโม,

พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า, ตรัสไว้ดีแล้ว ;

ธัมมัง นะมัสสามิ.

ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม.

(กราบ)

(นำ) สุปะฏิปันโน (รับ) ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า, ปฏิบัติดีแล้ว ;

สังฆัง นะมามิ.

ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์.

(กราบ)

ปุพพภาคนมการ [หน้า 7 (๒)]

[(นำ) หันทะ มะย้ง พุทธัสสะ ภาคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงเริ่มต้นสวดนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าเถิด.

นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต,

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้น ;

อะระหะโต,

ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส ;

สัมมาสัมพุทธัสสะ.

ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง.

(๓ ครั้ง)

เขมาเขมสรณที่ปิกคาถา [หน้า 44 (๒๔)]

[(นำ) หันทะ มะยัง เขมาเขมะสละระณะที่ปิกะคาถาโย ภาณามะ เส.]
ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวดคาถาแสดงที่พึงอันเกษมและไม่เกษมเถิด.

พะหุง เว สละระณัง ยันติ ปัพพะตานิ ะะนานิ จะ,
อารามะรูกะเจตฺยานิ มะนุสสา ภายะตฺตชิตา,

มนุษย์เป็นอันมาก เมื่อเกิดมีภัยคุกคามแล้ว, ก็ถือเอาภูเขาบ้าง
ป่าไม้บ้าง, อาราม และรูกะเจตีย์บ้าง เป็นสรณะ;

เนตัง โข สละระณัง เขมิง เนตัง สละระณะมุตตะมัง,
เนตัง สละระณะมาคัมมะ สัพพะทุกขา ปะมุจจะติ.

นั่น มิใช่สรณะอันเกษมเลย, นั่น มิใช่สรณะอันสูงสุด ;
เขาอาศัยสรณะ นั้นแล้ว ย่อมไม่พ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้.

โย จะ พุทธัญจะ ธัมมัญจะ สังฆัญจะ สละระณัง คะโต,
จัตตาริ อะริยะสัจจานิ สัมมปปัญญาเยะ ปัสสะติ,

ส่วนผู้ใดถือเอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะแล้ว,
เห็นอริยสัจจ์คือ ความจริงอันประเสริฐสี่ ด้วยปัญญาอันชอบ ;

ทุกขัง ทุกขะสะสมุปาทัง
อะริยัญญัฐังคิกัง มัคคัง

ทุกขัสสะ จะ อะติกกะมัง,
ทุกขูปะสะสมะคามินัง,

คือเห็นความทุกข์, เหตุให้เกิดทุกข์, ความก้าวล่วงทุกข์เสียได้.

และหนทางมีองค์แปดอันประเสริฐ เครื่องถึงความระงับทุกข์ ;

เอตัง โข สาระณัง เขมมัง
เอตัง สาระณะมาคัมมะ

เอตัง สาระณะมุตตะมัง,
สัพพะทุกขา ปะมุจจะติ.

นั่นแหละ เป็นสรณะอันเกษม, นั่น เป็นสรณะอันสูงสุด ;

เขาอาศัยสรณะ นั้นแล้ว ย่อมพ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้.

โอวาทปาติโมกขคาถา [หน้า 62 (๓๐-๓๑)]

[(นำ) หันทะ มะยัง โอวาทะปาติโมกขคาถาโย ภะณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสดคาถาโอวาทปาติโมกข์เถิด.

สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง,

การไม่ทำบาปทั้งปวง ;

กุสะลัสสุปะสัมปะทา,

การทำกุศลให้ถึงพร้อม ;

สะจิตตะปะริโยทะปะนัง

การชำระจิตของตนให้ขาวรอบ ;

เอตัง พุทธฐานะสาสะนัง.

ธรรม ๓ อย่างนี้ เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย.

ขันตี ประมะมัง ตะโป ตีติกขา,

ขันตี คือความอดกลั้น เป็นธรรมเครื่องเผากิเลสอย่างยิ่ง ;

นิพพานัง ประมะมัง วะทันติ พุทธา,

ผู้รู้ทั้งหลาย กล่าวพระนิพพานว่าเป็นธรรมอันยิ่ง ;

นะ หิ ปัพพะชิโต ปะรุปะฆาตี,

ผู้กำจัดสัตว์อื่นอยู่ ไม่ถือว่าเป็นบรรพชิตเลย ;

สะมะโณ โหติ ปะรัง วิเหฐะยันโต.

ผู้ทำสัตว์อื่นให้ลำบากอยู่ ไม่ถือว่าเป็นสมณะเลย.

อะนุปะวาโท อะนุปะฆาโต,

การไม่พูดร้าย, การไม่ทำร้าย ;

ปาติโมกเข จะ สังวะโร,

การสำรวมในปาติโมกข์ ;

มัตตัญญูตา จะ ภัตตัสสัมมิง,

ความเป็นผู้รู้ประมาณในการบริโภค ;

ปันตัญจะ สะยะนาสะนัง,

การนอน การนั่ง ในที่อันสงัด ;

อะธิจิตเต จะ อาโยโค,

ความหมั่นประกอบในการทำจิตให้ยิ่ง ;

เอตัง พุทธานะสาสะนัง.

ธรรม ๖ อย่างนี้ เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย.

กรณียเมตตสูตร (หน้า 110)

[(นำ) หันทะ มะยัง กรณียะเมตตะสุตตะ ปาฐัง ภาณามะเส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวดพระบาลีว่าด้วยกรณียเมตตสูตรเถิด.

กระณียะมัตถะกุสะเลนะ,

ยันตัง สันตัง ปะทัง อะภิสะเมจจะ,

ลักโก อุชฺฐ จะ สุหุชฺฐ จะ,

สุวะโจ จัสสะ มุทุ อะนะติมานี,

บุคคลผู้ฉลาดในสิ่งที่มีประโยชน์, มุ่งหวังจะบรรลुทางสงบคือ
พระนิพพาน, พึงบำเพ็ญศีล สมาธิ และปัญญา,เป็นคนกล้า เป็นคน
ซื่อ, เป็นคนตรง วาง่าย, อ่อนโยน ไม่เย่อหยิ่ง,

สันตุสสะโก จะ สุภะโร จะ,

อัปปะกิจโจ จะ สัลละหุกะวุตติ,

สันตินทริโย จะ นิปะโก จะ,

อัปปะคัพโโก กุเลสุ อะนะนุคิทธะ,

เป็นผู้สันโดษ เลี้ยงง่าย, มีภารกิจน้อย คล่องตัว, ระมัดระวัง
การแสดงออก รู้ตัว, ไม่คะนอง ไม่คลุกคลีในตระกูลทั้งหลาย,

นะ จะ ขุททั้ง สะมาจะเร กิณฺจิ,
เยนะ วิญญู ปะเร อูปะวะเทยยุง,
สุชีโน วา เขมิโน โหนตุ,
สัพเพ สัตตา ภะวันตุ สุขีตัตตา,

ไม่พึงประพาสสิ่งที่วิญญูชนตำหนิติเตียน, ขอหมู่อสัตว์ทั้งปวง,
จงมีความสุขกายสบายใจ, มีความเกษมสำราญเถิด,

เย เกจิ ปาณะภูตฺตถิ,
ตะสา วา ถาวะรา วา อะนะวะเสสา,
ทีฆา วา เย มะหันทา วา,
มัชฌิมา รัสสะกา อะณุกะถุลา,

ขอสัตว์ทั้งหลายบรรดามี, จะเป็นสัตว์ตัวอ่อน หรือตัวแข็งก็ตาม,
เป็นสัตว์ลำตัวยาว หรือลำตัวใหญ่ก็ตาม, ลำตัวปานกลาง หรือตัวสั้นก็
ตาม, ตัวเล็ก หรือตัวโตก็ตาม,

ทิฏฐา วา เย จะ อะทิฏฐา,
เย จะ ทูเร วะสันติ อะวิทูเร,
ภูตา วา สัมปะเวสี วา,
สัพเพ สัตตา ภาวันตุ สุขัตตตา,

เป็นสัตว์มองเห็นได้ หรือมองไม่เห็นก็ตาม, ที่อยู่ไกล หรืออยู่ใกล้
ก็ตาม, ที่เกิดแล้ว หรือกำลังหาที่เกิดอยู่ก็ตาม, ขอหมู่สัตว์ทั้งปวงนั้น,
จงสุขกายสบายใจเถิด,

นะ ปะโร ปะรัง นิกุพเพละ,
นาติมัญญุละ กัตถะจิ นัง กิณฺณจิ,
พฺยาโรสะนา ปะฐิฆะสัณฺญา,
นาญญะมัญญัสสะ ทุกขะมิจเฉยยะ,

บุคคลไม่พึงหลงกลวงผู้อื่น, ไม่ควรดูหมิ่นเหยียดหยามใคร ๆ, ถึง
จะมีความชุ่นเคืองโกรธแค้นกัน, ก็ไม่ควรมุ่งร้ายต่อกันและกัน,

มาตา ยะถา นิยัง ปุตตัง,
อายุสา เอกะปุตตะมะนุรักเข,
เอวัมปิ สัพพะภูเตสุ,
มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง,

พึงแผ่เมตตาจิตไม่มีประมาณ ในหมู่สัตว์ทั้งปวง, ดุจมารดาถนอม
และปกป้องบุตรสุดที่รักคนเดียว ด้วยชีวิต ฉะนั้นแล,

เมตตัญจะ สัพพะโลกัสสัมิง,
มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง,
อุทัง อะโร จะ ติริยัญจะ,
อะสัมพาธัง อะเวรัง อะสะปัตตัง,

พึงแผ่เมตตาจิตไม่มีประมาณ, ไม่มีขอบเขต ไม่คิดผูกเวร ไม่เป็น
ศัตรู, ในหมู่สัตว์โลกทั้งปวง ทัวทุกทิศ,

ติฏฐัญจะรัง นิสินโน วา,
สะยาโน วา ยาวะตัสสะ วิคะตะมิตฺโธ,
เอตัง สะติง อะธิฏฺเฐยยะ,
พรัหมะเมตัง วิหารัง อิธะมาหุ,

ผู้เจริญเมตตาจิตนั้น, ยืน เดิน นั่ง หรือนอน, ตลอดเวลาที่ตนยัง
ตื่นอยู่, พึงตั้ง สติอันประกอบด้วยเมตตานี้ให้มั่นคง, ในธรรมวินัยนี้,
บัณฑิตทั้งหลายกล่าวว่า, การอยู่ด้วยเมตตานี้ เป็นพรหมวิหาร (การอยู่
อย่างประเสริฐ),

ทิฏฐิธมฺมจะ อานุปะคัมมะ สีละวา,
ทสฺสเนนะ สัมปันโน,
กาเมสุ วิเนยยะ เคธัง,
นะ หิ ชาตุ คัพพะเสยยัง ปุณะเรตี-ติ.

บุคคลผู้เจริญเมตตาจิต, ละความเห็นผิดได้แล้ว, มีศีล ได้บรรลุ
โสดาปัตติมรรค, กำจัดความกำหนัดใคร่ในกามได้สิ้นเชิง, ย่อมไม่
กลับมาเกิดอีก เป็นแน่แท้แล.

....

บทสวดมนต์รับปีใหม่พุทธศักราช ๒๕๖๙

ปัจฉิมพทุธโรวาทปาฐะ [หน้า 67 (๓๓)]

[(นำ) หันทะ มะยัง ปัจฉิมะพทุธโรวาทะปาฐัง ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวดพระโธวาทครั้งสุดท้ายของพระพุทธเจ้าเถิด.

หันทะทานิ ภิกขะเว อามันตะยามิ โว,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ! บัดนี้, เราขอเตือนท่านทั้งหลายว่า :-

วะยะธัมมา สังขารา,

สังขารทั้งหลาย มีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา ;

อัปปะมาเทนะ สัมปาเทถะ,

ท่านทั้งหลาย, จงทำความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด.

อะยัง ตะถาคะตัสสะ ปัจฉิมา วาจา.

นี้เป็นพระวาจามีในครั้งสุดท้าย ของพระตถาคตเจ้า.

ปฏิจจสมุปบาท (หน้า 105)

[(นำ) หันทีะ มะยัง ปะฏิจจะสะมุปปาทัง ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสดปฏิจจสมุปบาทเถิด.

กะตะโม จะ ภิกขะเว ปะฏิจจะสะมุปปาทโ,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, ก็ปฏิจจสมุปบาท เป็นอย่างไรเล่า?,

อะวิชาปะจจะยา ภิกขะเว สังขาร,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, เพราะอวิชาเป็นปัจจัย จึงเกิดมี
สังขาร,

สังขาระปัจจะยา วิญญาณัง,

เพราะสังขารเป็นปัจจัย จึงเกิดมีวิญญาณ,

วิญญาณะปัจจะยา นามะรูปัง,

เพราะวิญญาณเป็นปัจจัย จึงเกิดมีนามรูป,

นามะรูปะปัจจะยา สฬายะตะนัง,

เพราะนามรูปเป็นปัจจัย จึงเกิดมีสฬายตนะ,

สฬายะตะนะปัจจะยา ผัสโส,

เพราะสฬายตนะเป็นปัจจัย จึงเกิดมีผัสสะ,

ผัสสะปัจจะยา เวทนา,

เพราะผัสสะเป็นปัจจัย จึงเกิดมีเวทนา,

เวทนาปัจจะยา ตัณหา,

เพราะเวทนาเป็นปัจจัย จึงเกิดมีตัณหา,

ตัณหาปัจจะยา อุปาทานัง,

เพราะตัณหาเป็นปัจจัย จึงเกิดมีอุปาทาน,

อุปาทานะปัจจะยา ภาโว,

เพราะอุปาทานเป็นปัจจัย จึงเกิดมีภพ,

ภวะปัจจะยา ชาติ,

เพราะภพเป็นปัจจัย จึงเกิดมีชาติ,

ชาติปัจจะยา ชะรามะระณัง,

เพราะชาติเป็นปัจจัย จึงเกิดมีชราและมรณะ,

โสกะปะริเทวะทุกขะโทมะนัสสุปายาสา สัมภะวันติ,

โสกะ ปรีเทวะ ทุกข์ โทมนัส และอุปายาส จึงเกิดมี,

เอวะเมตัสสะ เภวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ สะมุทะโย โหติ,

ความเกิดขึ้นแห่งกองทุกข์ทั้งสี่นี้, ย่อมเกิดมี ด้วยอาการ
อย่างนี้,

อะยัง วุจจะติ ภิกขะเว ปญฺจิจะสะมุปปาโท,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, อันนี้เราเรียกว่า ปฏิจจสมุปบาท,
อะวิชชาเย เตวอะ อะเสสะวิราคะนิโรธา สังขาระนิโรโธ,
ก็เพราะอวิชชานั้นแล จางคลายดับโดยไม่เหลือ, สังขารจึง
ดับ,

สังขาระนิโรธา วิญญาณะนิโรโธ,

เพราะสังขารดับ วิญญาณจึงดับ,

วิญญาณะนิโรธา นามะรูปะนิโรโธ,

เพราะวิญญาณดับ นามรูปจึงดับ,

นามะรูปะนิโรธา สะพายะตะนะนิโรโธ,

เพราะนามรูปดับ สะพายตนะจึงดับ,

สะพายะตะนะนิโรธา ผัสสะนิโรโธ,

เพราะสะพายตนะดับ ผัสสะจึงดับ,

ผัสสะนิโรธา เวทะนานิโรโธ,

เพราะผัสสะดับ เวทนาจึงดับ,

เวทะนานิโรธา ตัณหานิโรโธ,

เพราะเวทนาดับ ตัณหาจึงดับ,

ตัณหานิโรธา อุปาทานะนิโรโธ,

เพราะตัณหาดับ อุปาทานจึงดับ,

อุปาทานะนิโรธา ภาวะนิโรโธ,

เพราะอุปาทานดับ ภพจึงดับ,

ภาวะนิโรธา ชาตินิโรโธ,

เพราะภพดับชาติจึงดับ,

ชาตินิโรธา ชะรามะระณัง,

เพราะชาติดับ ชราและมรณะจึงดับ,

โสกะปะริเทวะทุกขะโทมะนัสสุปายาสา นิรุชฌันติ,

โสกะ ปรีเทวะ ทุกข์ โทมนัส และอุปายาสจึงดับ,

เอวะเมตัสสะ เภวะลัสสะ ทุกขังขันธัสสะ นิโรโธ โหติ.

ความดับแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้, ย่อมเกิดมี ด้วยอาการอย่าง
นี้แล.

มงคลสูตร [หน้า 133]

[(นำ) หันทะ มะยัง มังคะละสุตตะคาถาโย ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย สวดคาถาว่าด้วยมงคลเกิด.

เอวัมเม สุตัง เอกัง สมะยัง

ในสมัยหนึ่ง พระอานนท์เถรเจ้า ได้สดับมาว่า

ภะคะวา สāvattiyā viharati cetavane anāpānātikāssa āra
เม

พระผู้มีพระภาคเจ้า เสด็จประทับอยู่ในพระเชตวนาราม ของ
อนาถปิณฑิกเศรษฐี ในกรุงสาวัตถี

อะถะ โข อัญญะตารา เทวะตา

ครั้งนั้นแล เทพยดาองค์ใดองค์หนึ่ง

อะภิกกัณตายะ รัตติยา, อะภิกกัณตะวณฺณา

มีรัศมีงามยิ่ง เมื่อราตรีปฐมยามผ่านไปแล้ว

เกวละกะปปังฺงิ cetavānā īghasettva

ยังพระเชตวันทั้งสิ้น ให้สว่างไสวทั่วแล้ว

เยนะ ภาคะวา เตนุปะสังกะมิ

ได้เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า จนถึงที่ประทับ

อุปะสังกะมิต์วา ภาคะวันตัง อะภิวาเทตฺวา เอกะมันตัง อัญญาสิ

ครั้นเข้าไปเฝ้าแล้ว จึงถวายอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า แล้วยืน
อยู่ ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง

เอกะมันตัง ฐิตา โข สา เทเวตา, ภาคะวันตัง คาถายะ อัมมะภาติ

แล้วได้กราบทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้า ด้วยคาถาว่า

พะหุ เทวา มะนุสสา จะ หมู่เทวดาและมนุษย์เป็นอันมาก

มังคะลานิ อะจินตะยุง, อากังขะมานา โสตานัง

ผู้หวังความสวัสดิ์ ได้พากันคิดถึงมงคล คือเหตุให้ถึงความเจริญ
ทั้งหลาย

พรูหิ มังคะละมุตตะมัง.

ขอพระองค์ จงตรัสบอกมงคลอันสูงสุดด้วยเถิด ดังนี้

(พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสตอบว่า)

อะเสวะนา จะ พาลานัง การไม่คบคนพาลทั้งหลาย

ปณฺธิตานัญจะ เสวะนา การคบบัณฑิตทั้งหลาย

บูชา จะ บูชานิยานัง

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

ปะฏิรูปะเทสะวาโส จะ

บุพเพ จะ กะตะปัญญะตา

อัตตะสัมมาปะณิธิ จะ

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

พาหุสัจจัญจะ ลิปปัญจะ

วินะโย จะ สุกกิชิโต

สุภาสิตา จะ ยา วาจา

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

มาตาปัตตุပ္ปญฺฐานัง

ปุตตะทาร์สสะ สังกะโห

อะนากุลา จะ กัมมันตา

การบูชาคนที่ควรบูชา

๓ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

การอยู่ในประเทศอันสมควร

ความเป็นผู้มีบุญอันกระทำไว้แล้ว

ในกาลก่อน

การตั้งตนไว้โดยชอบธรรม

๓ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

ความเป็นผู้เรียนรู้มาก, การมี

ศิลปวิทยา

ความเป็นผู้มีระเบียบวินัยดี

การพูดแต่วาจาที่ดี

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

การบำรุงบิดามารดา

การสงเคราะห์บุตร, การ

สงเคราะห์ภรรยา

การเป็นทำงานไม่คั่งค้าง

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

ทานัญญจะ ธัมมะจะรียา จะ
ญาคะกานัญญจะ สังกะโห

อะนะวัชชานิ กัมมานิ

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

อาระตี วิระตี ปาปา
มัชชะปาณา จะ สัญญะโม

อัปปะมาโท จะ ธัมเมสุ

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

การะโว จะ นิวาโต จะ

สันตุฏฐี จะ กะตัญญูตา

กาเลนะ ธัมมัสสะวะนัง

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

ขันตี จะ โสวะจัสสะตา

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

การให้ทาน, การประพฤติธรรม

การสงเคราะห์ญาติทั้งหลาย

การทำงานที่ปราศจากโทษ

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

การงดเว้นจากความชั่ว

การละเว้นจากการดื่มน้ำเมา

การไม่ประมาทในธรรมทั้งหลาย

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

การมีสัมมาคารวะ, การอ่อนน้อม
ถ่อมตน

มีความสันโดษ, มีความกตัญญู

การฟังธรรมตามกาลเวลา

๕ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

มีความอดทน, ความเป็นผู้ว่าง่าย

สอนง่าย

สละมนานัญจะ ทัสสะนัง

กาเลนะ รัมมะสากัจฉา

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

การพบเห็นสมณะ คือผู้สงบระจับ

การสนทนาธรรมตามกาลเวลา

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

ตะโป จะ พหัมมะจะริยัญจะ

มีความเพียรเครื่องเผากิเลส, การ

ประพฤติพรหมจรรย์

อะริยะสัจจานะทัสสะนัง

การเห็นอริยสัจทั้งหลาย

นิพพานะสัจฉิกิริยา จะ

การทำพระนิพพานให้แจ้ง

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

ผุฏฐัสสะ โลกะรัมเมหิ จิตตัง ยัสสะ นะ กัมปะติ

จิตไม่หวั่นไหวในโลกธรรมทั้งแปด

อะโสกัง วิระชัง เขมัง

จิตไม่เศร้าโศก, จิตหมดธุลีคือ

กิเลส, จิตถึงความเกษม คือปลอด

จากโยคะกิเลสทั้งปวง

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

เอตาทิสานิ กัตวานะ สัพพัตถะมะปะราชาตา สัพพัตถะ โสตถิง
คัจฉันติ

เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย พากันปฏิบัติมงคลธรรม เครื่องให้ถึง
ความเจริญเช่นนี้แล้ว ย่อมเป็นผู้ไม่พ่ายแพ้ข้าศึกทุกหมู่เหล่า ย่อมถึง
ความสวัสดิ์ ในที่ทุกสถาน ในกาลทุกเมื่อ

ตันเตลัง มังคะละมุตตะมันติ

ข้อนั้นเป็นมงคลอันสูงสุด ของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย
เหล่านั้น ด้วยประการฉะนี้แล.

สัพพปัตติทานคาถา [หน้า 72 (๓๖)]

[(นำ) หันทะ มะยัง สัพพะปัตติทานะคาถาโย ภะณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวดคาถาว่าด้วยการให้ส่วนบุญแก่สรรพสัตว์เถิด.

บุญญัสสิทานิ กะตัสสะ ยานัญญานานิ กะตานิ เม,
เตสฺสญจะ ภาคิโน โหนตุ สัตตานั้นตาปปะมานะกา,
สัตว์ทั้งหลาย ไม่มีที่สุด ไม่มีประมาณ, จงมีส่วนแห่งบุญที่
ข้าพเจ้าได้ทำในบัดนี้, และแห่งบุญอื่นที่ได้ทำไว้ก่อนแล้ว ;

เย ปิยา คุณะวันตา จะ มัย्हัง มาตาปิตาทะโย,
ทิฏฐา เม จาปียะทิฏฐา วา อัญญเญ มัชฌัตตะเวรีโน,

คือจะเป็นสัตว์เหล่าใด, ซึ่งเป็นที่รักใคร่และมีบุญคุณ เช่น
มารดาบิดาของข้าพเจ้าเป็นต้น ก็ดี; ที่ข้าพเจ้าเห็นแล้ว หรือไม่ได้
เห็น ก็ดี; สัตว์เหล่าอื่นที่เป็นกลาง ๆ หรือเป็นคู่เวรกัน ก็ดี;

สัตตา ติฏฐันติ โลกัสสิมัง เต ภูมมา จะตุโยนิกา,
ปัญเจะจะตุโวการา สังสะรันตา ภะวาภะเว,

สัตว์ทั้งหลาย ตั้งอยู่ในโลก; อยู่ในภูมิทั้งสาม; อยู่ในกำเนิดทั้งสี่;
มีชั้นห้าชั้น มีชั้นชั้นเดียว มีชั้นสี่ชั้น;
กำลังท่องเที่ยวอยู่ในภavn้อยภavnใหญ่ ก็ดี;

ญาดัง เย ปัตติทานัมเม อะนุโมทนต์ุ เต สะยัง,
เย จิมัง นัปปะชานันติ เทวา เตสัง นิเวทะยุง,
สัตว์เหล่าใด รู้ส่วนบุญที่ข้าพเจ้าแผ่ให้แล้ว, สัตว์เหล่านั้น
จงอนุโมทนาเองเถิด; ส่วนสัตว์เหล่าใด ยังไม่รู้ส่วนบุญนี้,
ขอเทวดาทั้งหลาย จงบอกสัตว์เหล่านั้น ให้รู้;

มะยา ทินนานะ ปุญญานัง อะนุโมทะนะเหตุนา,
สัพเพ สัตตา สะทา โหนตุ อะเวรา สุขะชีวิโน,
เขม্পปะตัญจะ ปโปปนตุ เตสสา สิชมะตัง สุภา.

เพราะเหตุที่ได้อนุโมทนาส่วนบุญที่ข้าพเจ้าแผ่ให้แล้ว;
สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง, จงเป็นผู้ไม่มีเวร อยู่เป็นสุขทุกเมื่อ;
จงถึงบทอันเกษม กล่าวคือพระนิพพาน; ความปรารถนาที่ดี
งามของสัตว์เหล่านั้น จงสำเร็จเถิด.

งานเขียนของ สุทธิรักษ์